

Lăsați-mă s-o plâng!

Gabriel Stănciulescu

Lăsați-mă s-o plâng!

Fug secundele din viață,
Zboară un an și-mbătrânim,
Ne trezim c-un prag în față,
Clipa când ne despărțim.

E despărțirea de părinți,
Cruntă tragedia noastră,
Azi ne spun să fim cuminți,
Mâine-s raza dintr-o astră.

Plâng pentru părinți ce mor,
Plâng când dorul mă sfișie,
Când pașii-s mici și fără spor,
Iar de mâine-s veșnicie.

Lăsați-mă, vă rog, să plâng,
Părinții noștri, care sunt
Doi ochi apuși, ce privesc lung,
Smeriți, dar demni pe-acest pământ.

Mă înfruntă lumea, viața,
Mai toți din jur sunt supărați,
Nu pot să-mi ascund fața
De-ai mei prieteni și de frați.

Plâng în mine și iar plâng,
Părinții cu grea povară,
Durerile cu greu le-nfrâng
Să ajungă pân' la vară.

Ei mai speră, fără vrere,
Că-n curând va fi mai bine,
Se hrănesc cu vorbe tandre...
Tratament pentru suspine!

Fac eforturi să n-o plâng,
Murmură în gând jelanii,
Din nou fricile mă înving,
Ca-ntr-un zbor au trecut anii.

A cedat a mea redută,

Nu am putere, nu sunt zmeu,
Simt că lupta e pierdută...
Și mă rog la Dumnezeu;

Iartă-mi Doamne egoismul!
Iartă-mă, e plâns ceresc!
Înțelege-mă, nu-s primul!
Și-n pământ am s-o iubesc!

Autor: Gabriel Stănciulescu